

Nyt on lokakuu ja minusta näkee sen

Opettajalle lokakuu on lomakuukausi. Viikon palautumisjakso keskellä syyskautta ennen hieman pidempää joululomaa on ainakin allekirjoittaneelle hyvin tarpeellinen. Itse loma ei ehkä ollut ihan lomaa sanan alkuperäisessä merkityksessä (loma: ”pitkähkö yhtenäinen lepokausi uurastuksen vastapainona”), mutta onneksi arjen työasiat olivat normaalia vähemmän mielessä. Ammattini osui kuitenkin lomalla monesti silmiin, koska viime aikoina on ollut paljon erilaisia lehtikirjoituksia opetusalaan liittyen. Suurimmassa osassa pohditaan inklusion onnistumattomuutta, peruskoulun kuntoon laittamista, Pisa-tulosten heikkenemistä entisestään jne.

Keskisuomalaisen [artikkelissa](#) (21.10.2022) OAJ:n puheenjohtaja Katarina Murto avaa inklusion käsitettä seuraavasti: ”Inklusio tarkoittaa jokaisen oikeutta opiskella yhdenvertaisesti kaikille yhteisessä koulussa. Sen edellytyksenä on riittävä tuki omassa luokassa ja omassa lähikoulussa sekä tarpeellinen määrä erityisopettajia ja erityisluokanopettajia luokan- ja aineenopettajien työpareina”. Samassa artikkelissa todetaan myös, että inklusiota on esimerkiksi se, että opiskeluympäristö muokataan kaikille sopivaksi, ryhmäkoot vastaavat tuen tarpeita ja ilmapiiri on suvaitsevainen. Kun inklusio toteutuu, lapsi tai nuori saa riittävästi tukea. Murto myös muistuttaa, että osalle oppilaista erityisluokka on lapsen edun mukainen oppimisympäristö, eikä se ole vastoin inklusiota. Oikeilla resursseilla ja kohdennuksilla inklusio saadaan toimivaksi ja tässä kuntapäätäjillä on suuri vastuu. Tulee myös muistaa, että perusopetuslain mukaan oppilaalla on oikeus saada opetussuunnitelman mukaisen opetuksen ohella oppilaanohjausta ja riittävää oppimisen ja koulunkäynnin tukea koko perusopetuksen ajan. Jotta tavallisen riviopettajan työtaakka akuutisti keventyisi tarkoittaa se *tämän aihepiirin kohdalla* vähemmän byrokratiaa eli asiakirjojen laatimista ja/tai täydentämistä sekä OAJ:n vaatimaa ryhmäkokojen rajaamista, mikäli ryhmässä opiskelee tehostetun ja/tai erityisen tuen oppilaita.

Kari Uusikylä toteaa [HS:n](#) mielipidepalstalla (22.10.2022), että koulun tärkein arvo on ihmisarvo, eivät bisnesarvot. Ihailen tällaisia emeritusprofessoreita, jotka osaavat kirjoittaa polttavista asioista ehkä aavistuksen populistisesti, mutta samalla asiantuntevasti. Uusikylän väitteessä piilee viisaus: ”Akateeminen opettaja ei saa enää opettaa itsenäisesti ammattimoraalinsa ohjaamana. Kauppatieteilijät, insinöörit, pelikauppiat, monitoimimiehet, kukoistus- ja unelmointikonsultit ovat saaneet ylimmältä kouluhallinnolta tehtäväkseen koko suomalainen koulutuksen innovoimisen.” Yritä siinä sitten opettaa perusasioita, kun välillä tuntuu, että koko koululaitos on muuttumassa yhä enemmän sirkukseksi. Koska meitä kouluarjen asiantuntijoita kuullaan? Mitä toivoo aivan tavallinen oppilas koulupäivältään? Onko opettaja huono, jos hän opettaa opettajajohtoisesti ja vaatii oppilailtaan muutakin kuin läsnäoloa? Onko rehtorin työmäärä mahdoton? Mitä me oikeasti kaikille yhteiseltä koululaitokselta toivomme? Oma vastaukseni viimeiseen on: onnistumista. Sekä hyväksyvää läsnäoloa.

23.10.2022

Milla Vanhatalo, varavaltuutettu sekä osallisuusjaoston jäsen

Ps. Koska tänä vuonna minulta jäi töissä tarrakuvat tilaamatta, laitan oheen K-Ahman toimihenkilökuvani. Terveisiä lasten harrastustoiminnan parista!